

Henry Aflecht

RÖTÖSKEIKAT

JOISSA TOTEUTUS PETTI PAHASTI

HENKKA

AFLECHT

KIITOS

Haluan kiittää lukijoitani siitä, että hyvin epäkirjailijamainen tapani tuottaa teoksia on saanut lämpimän vastaanoton. Vain sen johdosta olen jatkanut valitsemallani tiellä kirjoituspöydän äärellä.

Tuotokseni eivät ole hiottua ja mietittyä miellyttämistä, vaan tarinoita, joilla on tarkoitus herättää ajatuksia. Olivat ne ajatukset sitten negatiivisia tai positiivisia.

Kädessäsi on nyt kirja, jonka uskon olevan hyödyllisin kaikista kirjoistani.

Toivon sinun kokevan samoin, tämän luettuasi.

Henry Aflecht

HENKKA AFLECHT

RÖTÖSKEIKAT

JOISSA TOTEUTUS PETTI PAHASTI

© 2024 Henry Aflecht

Kannen suunnittelu: Bubanski Kakadu

Sisuksen taitto: Bubanski Kakadu

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kaikki oikeudet pidätetään. Tämän kirjan tai minkä tahansa sen osan jäljentäminen, tallentaminen mihin tahansa tietokantaan tai lähettäminen sähköisesti, mekaanisesti, valokopiona, nauhoitteena tai missä hyvänsä muussa muodossa ilman tekijänoikeuden lupaa on kiellettyä.

ISBN: 978-952-80-7253-9

Tämä kirja on omistettu 1990–1997 vedätetyille ihmisille.

Sori siitä.

RÖTÖSKEIKAT

JOISSA TOTEUTUS PETTI PAHASTI

ALKUSANAT

Oletko koskaan ajatellut, miksi rikolliset onnistuvat rikoksissaan? Oletko koskaan ollut huolissasi, että sinä joudut rikoksen uhriksi? Avaan tässä kirjassa lukuisia rikollisten erittäin ovelia toimintamalleja, joita valtaosa ihmisistä ei tiedä, eikä tulisi ikinä ajatelleeksi. Uskallan väittää, että valtaosa, jos ei jokainen lukija, tämän kirjan luettuaan on astetta paremmin kartalla siitä, miten jokainen voi suojata itsensä ja omaisuutensa rikoksilta. Rikokset onnistuvat, koska ihmiset eivät osaa varoa ja varautua. Lupaan kirjassa tulevan esille sellaisia toimintatapoja, joista ette ole mistään koskaan lukeneet. Vaikka kirjaa voi joku pitää oppikirjana rikollisille, on tämä kuitenkin tarkoitettu rehellisille kansalaisille varoitukseksi. Kaikki ei ole aina sitä miltä näyttää. Todistan sen tämän kirjan tarinoiden myötä.

Kerron pääosin pieleen menneitä, ovelilla tavoilla tehtyjä keikkoja, joista kuitenkin on helppo nähdä, kuinka pienestä keikan onnistuminen jäi kiinni.

Kerron kirjassa myös nykypäivän yleisimmistä huijauksista, joihin ihmiset lankeavat ja menettävät koko omaisuutensa. Joka viikko sadat suomalaiset hakshtavat niihin ja tuhoavat taloudellisen tulevaisuutensa.

Vaikka tämä kirja koostuu rikostarinoista, tämä on ennen kaikkea tietokirja, joka toivottavasti säästää juuri sinut rikoksen uhrin asemasta.

Rikollinen mieli on joskus varsin kekseliäs tekemään asioita, joita tutkijoilla, saati kansalaisilla ei tule mieleenkään. Poliisikaan ei kaikkia mahdollisia porsaan mentäviä reikiä tiedä, vaikka nykyään erittäin taitava onkin.

Tässä kirjassa kerron keikkatarinoita, jotka (luonnollisesti) ovat fiktiivisiä. Nämä eivät koskaan tapahtuneet, enkä varsinkaan ollut niissä mukana, saati suunnitellut niitä.

Oma rikollinen urani päättyi 25-vuotiaana. Tarinat sijoittuvat aikaan ennen lopettamista. Nuorena oli intoa ja virtaa kokeilla vaikka mitä. Silloin ei tiennyt ja ymmärtänyt kaikkea maailmanmenosta, vaikka itse luuli ymmärtävänsä. Tarinoiden tapahtumien aikaan elettiin teknologian ja tutkintamenetelmien suhteen täysin erilaista aikaa kuin nykyään.

Kirjan kaikki toimintamallit ja tekotavat ovat todellisia ja niitä käytettiin sellaisenaan yksi yhteen, kuin ne on kerrottu. Paikat, nimet ja ajankohdat ovat joko totta tai ei. Osa tekotavoista on edelleen käyttökelpoisia, joten jos tunnistat kotonasi tai yrityksessäsi nämä turvallisuuden aukot, korjaa ne välittömästi kuntoon. Voit ehkäistä murtokeikan tiloihisi, tai kotiisi.

Kaikki tarinat kertovat astetta mielikuvituksellisimmista tavoista päästä kohteisiin, sekä toteuttaa keikat harhauttamalla. Siis eri tavalla kuin valtaosa toteutti. Normaalien kamapäissään tehtyjen kilikalikeikkojen sijasta suunnitelmat olivat pitkäjänteisiä ja kaikki skenaariot huomioivia. Missään ei hätiköity ja sohittu minne sattuu.

Silti useiden päivien tai viikkojen valmisteluista huolimatta, moni keikoista meni pahasti pieleen. Joukossa on muutama onnistunutkin keikka kaiken sekoilun vastapainoksi. Mukana tässä teoksessa on useita soluttautumistarinoita, joissa pääasiallinen taktiikka oli tekeytyä joko työntekijäksi, tai Troijan hevosena päätyä kohteeseen normaalista poikkeavalla tavalla. Se oli hyvin työlästä, mutta onnistuessaan toimivaa. Kuka tahansa teistä olisi voinut joutua näiden tarinoiden ideoiden kohteeksi ja voi joutua, vaikka huomenna. Rikolliset käyttävät näitä menetelmiä edelleen.

Kirja kertoo kolmen rikollisen nuoren miehen puuhasteluista. Voisimme tässä yhdessä keksiä heille nimiksi 80-luvun tyyllille uskollisesti ainakin Make, koska jokainen, jonka nimestä mitenkään sai Maken, halusi olla Make. Muistan Mikosta, Mirkosta, Markusta, Markosta, Matista, Martista, Maurista, Maunosta ja jopa Miskasta syntyneitä Makeja.

Jokainen Make oli aina automaattisesti kova jätkä. Jos Makelle sanoi jotain ärsyttävää, Make veti aina turpaan. Jos mahdollista, Makella oli nuuska huulessa, tai ainakin Make poltti röökiä. Jokainen Make osasi kakea, eli karatea. Se oli silloin kova juttu. Ehkä siksikin, että riitti kun huitoi ilmaa hetken, niin kaikki uskoivat nuo taidot. Kaikki halusivat olla aina jokaisen Maken kavereita. Paitsi juuri tämän kirjan Maken, koska hän oli idiootti.

Jos laskettaisiin kaikkien maailman Seppojen ja Perttien mokat yhteen, nekään eivät yltäisi tämän Maken tasolle. Sen verran heikosti sillä hissi lähti kellarista kattuhuoneistoon. Koska Make oli kuitenkin osa noiden vuosien tarinaa ja hän onnistuikin välillä, emme vaihda häntä johonkin älykkäämpään. Siinähan sitten keikatkin onnistuisivat paremmin, eikä kirjassa olisi mitään vahingoniloa tarjolla. Maken ansiosta tätä kirjaa kirjoittaessa on Buranaa kaksi rasiaa kirjoituspöydällä, koska orastavaa päänsärkyä saattaa tulla aika reilusti.

En tiedä onko se kuinkakin yleistä fiktioita kirjoittavilla kirjailijoilla, mutta ei takerruta pikkuseikkoihin, sanoi ex-daami, kun suihkussa muniani pesi.

Makella oli kaksi keikkakaveria. Muita kavereita sillä ei sitten ollutkaan. Tasapuolisuuden vuoksi epäonnistumisia tässä kirjassa jakautuu kaikille osallistujille, jotta Makea ei täysin lytätä.

Toinen Maken kavereista oli Jose. Oikeasti se oli Jooseppi, mutta hän vihasi nimeään, eikä se oikein istunut roiston nimeksi. Siksi hänen nimekseen tuli jo varhain vain Jose. Jose muistutti erehdyttävästi espanjalaista Hosea, kun täällä palmumaassahan Jose lausutaan Hose. Jos mulla olisi silloin ollut nämä seitsemän vuoden kokemukset Hoseista, en olisi sopinut yhtäkään aikataulua hänen kanssansa ihan vaan nimen takia, mutta silloin tuo nimi ei aiheuttanut näppyjä. Jose oli vuoden meitä kahta vanhempi ja hyvin pitkälti Mr. Beanin kaltainen hahmo, mutta ehkä vielä aavistuksen oudompi. Ikä ei mitenkään näkynyt ainakaan elämäkokemuksessa tai älykkyydessä, mutta ei näitä hommia toki penaa lin terävimmät kynät tehneetkään, joten sikäli Jose sopi porukkaan oikein hyvin. Molemmilla kündeilla oli yksi heikko oljenkorsi. He seurustelivat.

Usein heidän daaminsa tiesivät tulevista keikoistamme enemmän kuin me itse ja joskus jopa ennen meitä. Tai siltä se ainakin tuntui, kun daamit heittelivät ideoita suunnitelmien jatkoksi. Sen verran puheliaita Make ja Jose olivat kotona.

Siihen kun ynnättiin kaikissa kiinnijäämisissä se todennäköisin putkassa puhuja, eli rikollisen daami, oli yhtälössä pari haasteellista osaa, mutta niillä mentiin.

Kolmas kundi tässä kokoonpanossa oli alun perin joku muu, mutta koska jo taisin puhua meistä, astelen nyt itse kolmanneksi tähän täysin fiktiiviseen kirjaan. Toimin tarinoissa kertojan roolissa. En väitä olleeni juuri se, joka kirjassa olen. Ehkä olin, ehkä en. Kuten aina, kehotan pysymään kaidalla tiellä, koska rikos ei kannata. Lopulta jokainen jää kiinni. Vankilassa vietetyt vuodet ovat täysin hukattua aikaa ja sen sain itsekin vuonna -97 kokea.

Olen lisännyt kirjaan myös ykköskirjan jälkeen eniten toivottuja aiheita, liittyen rikollisen elämään ja toimintatapoihin. On hyvä huomioda, että kokemukseni ovat hyvin nuorella iällä hankittuja ja voivat poiketa paljonkin heistä, joilla rikollinen elämäntapa jatkuu eläkkeelle asti. En siis väitä olevani, enkä ole asiantuntija sen suhteen, millaista olisi elää koko elämänsä rikosten parissa. Sain siitä kuitenkin yli 17 vuoden kokemuksen, jonka teille jaan.

Lähdetään liikkeelle avainhankinnasta. Avaimet olivat isossa roolissa sen ajan keikkoihin. Avainhankintaa en laske keikkatarinaksi, koska se oli osa suunnittelua ja se meillä onnistui usein hyvin, kuten tässäkin kerron. Ongelmat tulivat sitten silmille muuttujissa ja meistä riippumattomista tekijöistä keikkaa suorittaessa.

1. SOLUTTAUTUMINEN PIIRIVARTIJAKSI

Istuttiin kolmistaan erään kerrostalon kerhohuoneessa. Make joi jotain vitamiinilitkua, joka kuulemma teki siitä kuolemattoman. Olikohan se Vita Novaa. Teki mitä teki, se ainakin teki sen kerhohuoneen ilmatilasta kuolleen, koska tuo tuote muodosti kaasua Maken kuolemattomassa suolistossa sen verran, että röökitauko oli kaikille paikallaan melko usein, vaikka vain yksi meistä poltti röökiä. Kerhotila oli silti meille optimaalinen paikka suunnitella kuvioita, koska sen ollessa ison yhtiön yleinen tila, ei tarvinnut miettiä poliisin tilakuuntelujuttuja, joita nyt siihen aikaan ei muutenkaan paljon mietitty.

Meillä oli myös kaksi muuta paikkaa, joissa säilytettiin keikkakamoja. Niiden suhteen oli aina pieni pelko paikan luonteen paljastumisesta poliisille. Poliisi ei ollut tuohon aikaan mitenkään äärimmäisen kiinnostunut meistä, jos ei ylinopeussakkoja ja laittomia kulkupelejä laskettu. Sen aikaiset autoni eivät olisi menneet leimasta läpi ilman tuttua katsastusmiestä, koska usein jarrut eivät vastanneet miltään osin moottoritehoja. Joihinkin autoihin oli toki vaihdettu tekniikan lisäksi myös jarrut.

Rekisterikilpiin yhdessä pelissä oli ihan omin pikku kätös in askarreltu kääntyvät kilvet, joka vaati siinä autossa puskurin rungon katkaisua, joka teki puskurista täysin kelvottoman, kaksiosaisen muodollisen suojan.

Kilpien kääntyminen napista oli kuitenkin oleellinen osa erinäisiä suunnitelmia ja nopeutti hankalissa paikoissa heittäytymistä tunnistamattomaksi.

Videovalvontaa oli tuohon maailman aikaan hyvin vähän missään, eikä edes kaupunkien julkisten tilojen valvonta ollut sitä mitä nykyään. Kilpien peittäminen jossain rikospaikassa ei nykyään auta mitään, kun auto voidaan löytää kilpineen kilometrien päässä pakomatalla tiekameroiden avulla.

Varastetut kilvet olivat siksi usein suosiossa jo siihen aikaan, koska omien kääntäminen näkyviin keikkapaikalta lähdettyämme oli riski hommaa.

Varastettujen autojen käyttö oli yleisin tapa tehdä keikka, mutta siinä oli aina se riski, että auto ehditään ilmoittaa kadonneeksi liian aikaisin ja sitten narahdetaan lasti päällä liikenteessä. Ehkä käytetyin keino oli hakea kilvet saman mallisesta ja merkkisest ä autosta, jolloin piti vain toivoa, että kilpien katoamista ei omistaja ehdi huomata liian nopeasti. Tai ainakaan ilmoittaa. Silloin poliisilla ei ollut mitään automaattista tunnistusjärjestelmää partioautoissa, kuten nykyään on. Jos poliisi sattui muistamaan kilvet rikosilmoituksen perusteella, sitten niistä saattoi nasahtaa.

Häke kun ilmoitti partioille muistivihkoon kirjoittamista varten varastettuja autoja ja kilpiä.

Meillä oli myös kokeilussa tapa tehdä kopiokilvet jonkun muun vastaavan mallisen ja värisen auton kilvistä, mutta ne olivat päivänvalossa niin kopion näköiset, että käyttö jäi vähiin. Ideana se oli toimiva ja tarkoitus oli johtaa tutkinta jonkun täysin muun saman merkkisen ja värisen auton omistajan kimppuun.

Kerhohuoneella oli suunniteltu jo pidempään, kuinka saisimme helpommin kohteiden ovia auki, koska perinteinen sorkkarauta ja sen sellaiset olivat aavistuksen äänekkäitä, eikä niin luottamusta herättäviä, jos ne ovat kourassa, kun joku tulee vastaan. Olimme pohtineet tapoja keikata piirivartijoilta avaimet, mutta se luonnollisesti olisi johtanut massiivisiin varotoimiin kaikissa yrityksissä, joiden avaimet olisi menetetty. Se ei ollut vaihtoehto.

Päätimme hakea töihin vartiointiliikkeeseen. Se olisi paras keino saada avaimia haltuun. Olimme nähneet aiemmin sekalaisia työpaikkailmoituksia eri vartiointiliikkeiden piirivartijaksi, mutta se ei sattuneesta syystä tätä aiemmin kiinnostanut. Nyt meidän reippaalla ryhmällämme oli nenän edessä työpaikkahakuilmoitus, jossa etsittiin hyvämaineista ja täysi-ikäistä henkilöä töihin. Vaatimuksena oli ajokortti, joten tiesimme kyseessä olevan piirivartijan tehtävät ainakin pääosin. Ilmoituksesta ei tuo työnkuva täysin selvinnyt. Sovimme kaikki hakevamme työtä, hiukan eri taustoilla ja tarinoilla, jolloin jokin mahdollisuus olisi, että työpaikka jollekin meistä aukeaisi.

Kukaan meistä ei varsinaisesti mitään työtä halunnut, koska keikat kiinnostivat enemmän, mutta nyt piti heittäytyä. Ala oli huonosti palkattua jo silloin, joten varsinaista tunkua STV:n vartijaksi ei ollut. Rustasimme mitä ihmeellisimpiä työkokemuksia ja väärensimme työtodistuksia. Siihen aikaan ne olivat, ihan millaisia sattuu, jonkun nimmarin kera.

Meillä oli kuviot jo selvänä sen varalta, että joku meistä saisi työn myötä avainnipun haltuunsa. Piirivartijoilla oli sellainen rengas, jossa oli helposti sata eri avainta tunnistetietoineen. Niissä oli myös huomioitu se, ettei vartija menisi teettämään niitä, mutta meillä oli sellaiseen puoleen jo kontakti olemassa, joten piti vain saada avaimet hetkeksi haltuun.

Lähetimme työhakemukset maanantaina. Kahteen viikkoon ei kuulunut mitään. Mietimme sinä aikana jo muita tapoja jatkaa bisneksiä, koska epätoivo tuon työn suhteen alkoi vallata mielen. Suunnitelma oli mahtava, mutta toteutus oli jäädä piippuun, kunnes Josella soi puhelin. Oltiin juuri puhelinkioskissa koodilla katsomassa, kuinka paljon koneessa oli rahaa sisällä. Puhelinkopin laitteeseen, kun syötti koodin, se kertoi rahamäärän koneessa. Näin ainakin me olimme tiedon saaneet.

Tarkoitus oli repiä se illalla seinästä irti ja ottaa rahat ulos koneesta tallilla. Meillä oli vuokratalli, jossa saatiin rauhassa hääritä kaikenlaista. Sillä alueella oli muutenkin varsin sekalaista toimintaa. Usein se normaali kello neljän ruuhka kehällä oli pienempi, kuin tuolla alueella keskellä yötä. Veikkaan ettei yhdessäkään tallissa tehty täysin laillisia hommia.

Miksi ihmiset joutuvat rikosten uhriksi? Usein siksi, että he eivät osaa varoa ja varautua. Rikollisen mieli on ovela. Lupaen että tämän kirjan luettuasi, ymmärrät paremmin, kuinka voit suojata itsesi ja läheisesi rikoksilta. Kirjassa kerron rikostarinoita, joiden toimintametodit olivat oveluudessaan normaalista poikkeavia, vaikka useat niistä epäonnistuivatkin. Lupaen, että kirjasta paljastuu metodeja, joista ei ole ennen missään kerrottu. En halua opettaa rikollisia, vaan varoittaa lukijoita näistä toimintatavoista. Uskon jokaisen saavan kirjasta arvokkaita oppeja, joilla välttää jatkossa uhriksi joutuminen.

